

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. XVIII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614498752/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

der helt profetisk og kalder Tanken om Folkenes Forbund frem, naar Hauch ender sin Redegørelse for Valget af Emne med at fastslaa, at »det hele Europa stræber til et fælles Maal, at Culturen slynger sit Baand om de forskellige Lande, at der af deres Tilnærmelse i Fremtiden skal dannes et Forbund.« Hauch peger derved fremad og modarbejder paa en heldig Maade Samtidens noget overdrevne Danskerdyrkelse, der fandt fuld Tilfredsstillelse, dels i vor egen Historie, som Ingemann fremstillede den i sine Romaner, dels i den heibergske Skoles Vaudeviller og Hverdagshistorier. P. Hjort, der har anmeldt »En polsk Familie« rosende og forstaaende, og som, for ikke at være hildet i forudfattede Meninger, ikke havde læst Fortalen, da han skrev sin Anmeldelse, lovpriser netop Hauch, fordi han valgte et ikke-dansk Emne. »Vi have for Tiden Nok af det Fædrelandske, baade i Historie og Poesi, og mer end Nok af dette Hverdagsvæsen.«

Viser »En polsk Familie« ved sit Emne fremad, har den derimod i sin Form dybe Rødder i den allerede foreliggende europæiske Litteratur. Værket er en typisk Prøve paa Romantikkens Form for Roman, og dens litterære Forudsætninger finder vi i Tyskland.

Det store Forbillede er Goethe. Med »*Wilhelm Meister*« 1796 skabte han et Værk, der blev forbilledligt for en Romans Opbygning hos det nye litterære Slægtled, Romantikerne. Disse, der ellers ikke følte sig tiltrukket af Goethes dagklare Klassicisme, fandt i »*Wilhelm Meister*« Romanernes Roman. Denne Bog med dens brede Komposition, subjektive Overvejelser, retarderende Indskud (»*Bekenntnisse einer schönen Seele*«) og indstrøede lyriske Digte blev for dem ret den Form, der kunde rumme deres noget udflydende Fantasifostre, Goethe

XVIII